

sterende livsforsikringselskaber og pensionskasser.

Da jeg yderligere finder, at de af hr. Sigs-gaard ønskede finansieringsbegunstigelser specielt af kommunerne ikke kan siges naturligt at høre til de hensyn, en selvfinansieret tillægspensionsordning bør varetage, finder jeg ikke, at der foreligger grundlag for et initiativ fra min side med henblik på at søge gennemført ændringer af de efter ATP-loven gældende bestemmelser om anbringelse af ATPs fondsmidler.

Af *Ømann* til boligministeren (3. januar 1969):

„Hvorfor oplyste ministeren ikke finansudvalget om, at fremtrædende embedsmænd i hans ministerium var af den opfattelse, at staten var bundet til kontrakten om kildeskattehuset allerede ved ministeriets accept den 28. juni 1968?“

Begrundelse.

Den 17. december 1968 spurgte jeg ministeren, om han var klar over, at staten var bundet til kontrakten med firmaet Rasmussen & Schiøtz, før sagen behandledes i finansudvalget.

Ministeren har svaret mig, at det var og er hans opfattelse, at staten ikke var bundet.

Det fremgår imidlertid af ministerens svar, at han før finansudvalgets møde den 13. august havde kendskab til boligministeriets acceptskrivelse af 28. juni, hvor der kun var taget forbehold om forudbetaling af leje. Endvidere havde departementschef Skalts før udvalgets møde den 21. august under et hastebesøg underrettet ministeren om, at byggefirmaet havde nævnt et muligt erstatningskrav.

Hertil kommer så, at det den 16. december 1968 under undersøgelsesafhøringerne blev oplyst, at boligministeriet underhånden havde bedt om en bedømmelse hos en af kammeradvokatens medarbejdere, som først havde givet et svævende svar, men derpå

havde oplyst, at der var stor risiko for erstatningspligt, hvilket Skalts havde meddelt ministeren ved nævnte besøg.

At der netop i boligministeriet, som udarbejdede notater til finansudvalget om andre eksisterende tilbud, skulle have hersket blot tvivl om et erstatningsansvar, ville, ganske uanset ministerens private opfattelse, have været af betydning for finansudvalgets overvejelser og for udvalgets bedømmelse af det notatmateriale, som fremkom fra boligministeriet. Finansudvalgets formand har over for dagspressen udtrykt det så stærkt, at han ville have stemt imod bevillingen, hvis han havde vidst, at staten på forhånd var bundet.

Boligminister *Hastrups* svar (10. januar 1969):

De udtalelser, der af boligministeriets embedsmænd blev fremsat over for mig, gav mig ikke indtryk af, at staten var bundet til kontrakten om kildeskattehuset ved statsbyggekontoets skrivelse af 28. juni 1968. Aktstykket til finansudvalget med indstilling om lejemålet forudsatte, at finansudvalget var frit stillet, og dette aktstykke, som jeg underskrev den 29. juli, blev forelagt mig af embedsmænd, som havde deltaget i den forudgående administrative behandling af sagen. Jeg blev ikke efter den 29. juli stillet over for udtalelser, der kunne ændre den opfattelse hos mig, at staten ikke var bundet, ej heller da jeg den 15. august mundtligt blev underrettet om, at Rasmussen & Schiøtz A/S i et møde den 14. august over for embedsmænd i boligministeriet og kammeradvokatens repræsentant havde nævnt tanken om et muligt erstatningskrav. Det fremgår i øvrigt af det skriftlige mødereferat, som jeg senere er blevet bekendt med, at Rasmussen & Schiøtz A/S' udtalelser i mødet den 14. august om et erstatningskrav straks blev besvaret med, at staten ikke var bundet.